

OP REIS NAAR SIERRA LEONE....

In februari ben ik (Yvonne) 5 dagen op reis geweest naar Sierra Leone, samen met mijn oud-collega verpleegkundige Marjan, die nu professioneel fotograaf is.

Twee jaar na de vorige reis hoopten we dit jaar weer met een groepje naar Sierra Leone af te reizen. Na contact met Pastor Momoh en inventariseren van alle COVID maatregelen hebben we met pijn in ons hart besloten om niet te gaan. De kans om in Sierra Leone positief te testen met als gevolg wekenlang in een lokale quarantaine voorziening geplaatst te worden was het struikelblok. Een grote teleurstelling voor ons allemaal, Momoh had ons heel graag ontvangen, hij ziet nog steeds effect van onze vorige reizen. Het geeft een enorme boost aan het lokale uitdeelteam en aan alle mensen die we daar ontmoet hebben. Hij zou ons ook nu weer graag in contact gebracht hebben met dorpen die het goed kunnen gebruiken. Het idee om te gaan liet me niet los, diep in mijn hart voelde ik dat ik het moest proberen, al was het maar voor een paar dagen. Marjan (fotograaf) was bereid om mee te gaan ondanks alle onzekerheden. We besloten 4 weken voor vertrek om ervoor te gaan, liefdevol gesteund door de reisgenoten die mee zouden gaan en onze familie. Om de kans om COVID op te lopen te verkleinen besloten we om een korte reis van 5 dagen te maken. Spannende weken volgden waarin ons vertrouwen op de proef werd gesteld, Marjan liep COVID op en er waren uitdagingen in de familie, maar ondanks dat voelde we ons nog steeds in de goede richting gestuurd. En uiteindelijk nadat we op de dag voor vertrek pas definitief wisten dat het door kon gaan, vertrokken we op vrijdag 18 februari vanuit Brussel naar Freetown, SL.

ONTMOETINGEN....

Het doel van onze reis was om zoveel mogelijk vast te leggen op foto's, soms zeggen foto's meer dan vele woorden. De foto's zullen door de afdeling communicatie gebruikt gaan worden voor promotie doeleinden. En het grootste doel was aandacht geven aan mensen die in moeilijke omstandigheden leven en waar door o.a. de regering niet naar omgekeken wordt. Door het geven van aandacht én spullen als schoenendozen, 'weduwetassen', pannen en sieraden. We hebben indrukwekkende en goede gesprekken gehad. Zoals met slachtoffers van de burgeroorlog die door de rebellen verminkt zijn door het afzetten van ledematen. Hun grootste pijn zit in het feit dat er niet meer naar ze omgekeken wordt, maar ook psychisch laat de oorlog sporen na. Ze zijn bij elkaar gezet in een wijk en de enige manier om aan geld te komen is bedelen, wat ze absoluut niet willen. Startkapitaal om iets op te zetten voor levensonderhoud hebben ze echter niet, alles wat ze bij elkaar sprokkelen hebben ze nodig voor het onderhouden van hun gezin, om te overleven. Ze waren dan ook heel blij met de weduwetassen en pannen die ze een paar weken geleden ontvangen hadden.

We hebben een familie ontmoet waarbij 3 kinderen ernstige brandwonden opgelopen hebben bij de ontploffing van een tanker in een woonwijk. Trots tonen de meiden van 18 en 19 jaar de tas met spullen die ze gekregen hebben, ze zijn heel blij met het laken, handdoek, de kleding en toiletas

met verzorgingsartikelen. De andere kinderen in het gezin hebben een schoenendoos ontvangen, een aantal spullen hebben ze in gebruik en de rest bewaren ze als een schat voor later.

We hebben gesproken met een grootvader van wie zijn zoon en schoondochter in 2015 overleden zijn aan Ebola en nu de zorg heeft voor hun 3 kinderen. De grootvader was emotioneel, Momoh vertelde me later dat nooit meer iemand er met hem over gesproken had. En zo spraken we ook met een aantal jongens van 20 jaar die heel graag een beroep willen leren maar deze droom al opgegeven hebben omdat ze nooit het schoolgeld voor een vervolopleiding kunnen betalen. Het onderwijs in SL is duur, een opleiding tot arts kost 1500 dollar per jaar. De jongens werken nu op de familieboerderij om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien, en dan nog eten ze vaak maar één maaltijd per dag.

DE SCHOENENDOZEN....

We hebben 1250 schoenendozen uitgedeeld in 3 verschillende dorpen. We zijn ook nog in een dorp geweest waar ze 5 weken geleden schoenendozen hadden ontvangen, we gingen er zonder aankondiging naartoe. Binnen enkele minuten kwamen de kinderen al aangerend met hun grote schatten, de schoenendozen!

Petje af aan iedereen die geholpen heeft met het controleren van de schoenendozen, ze waren goed gevuld!! Momoh pakte er steeds één van de stapel om een voorbeeld aan de

kinderen en andere aanwezigen te laten zien en alle keren was het een goed gevulde doos. Luid gejuich bij de spullen die ze zagen. Ook in de dorpen hebben we alleen maar mooi gevulde dozen gezien.

Wat een blijdschap en dankbaarheid overall. Heerlijk om kinderen met elkaar te zien spelen. Om van afstand de fluitjes al te horen en de gele tennisballen door de lucht te zien vliegen. Kinderen in mooie jurken te zien lopen en de blijdschap te zien omdat ze schriften gekregen hebben. Momoh en zijn team gaan 3-6 maanden na een uitdeling terug naar de dorpen om te horen hoe het gaat en wat ze van de schoenendozen vonden, hun ervaring is dat er na het uitdelen van de schoenendozen meer kinderen naar school gaan dan daarvoor. Als er een groot tekort aan schriften is nemen ze schriften mee uit de voorraad die ze van ons gekregen hebben, die geven ze aan de school om te kunnen gebruiken. Het houdt dus niet op bij het alleen maar uitdelen van de schoenendozen.

HET VERSCHIL....

Er is me eens te meer duidelijk geworden dat we fantastisch werk doen met zijn allen en daarmee echt het verschil maken! We kunnen lang niet alles oplossen, maar we brengen zeker hoop en vreugde! Met zowel de schoenendozen als hulpgoederen.

DANKBAARHEID....

We hebben veel dankbaarheid mogen ontvangen, van de Chiefs en leerkrachten in de dorpen, van de ouders van de kinderen en heel veel tenkie (dankjewel in Krio) van de kinderen zelf.

Op de laatste ochtend van de reis zijn we heel feestelijk onthaald op de school in Hastings, wat waren we ontroerd. Deze school wordt gerund door Momoh en de afgelopen jaren zijn daar verschillende hulpgoederen naartoe gegaan, een schoolbus, schoolmeubelen, speeltoestellen, loopfietsjes, speelgoed en computers. Op deze school zitten heel veel weeskinderen en kinderen van éénouder

gezinnen die allemaal gratis onderwijs krijgen. De kinderen hadden van alles georganiseerd, een drumband, een dansgroep, een toneelstuk en prachtige geschreven dankbrieven die voorgelezen werden. Van houtwerk hebben ze een schitterend dankbord gemaakt. Voor iedereen die een bijdrage levert.

Wij zijn dankbaar voor de liefdevolle, gastvrije ontvangst van Momoh en zijn vrouw Sia en van alle teamleden. We hebben een voelbaar speciale band met elkaar.

En zo gingen we op woensdagmiddag 23 februari met een hoofd vol ervaringen alweer naar het vliegveld. Dankbaar dat we Sierra Leone konden bezoeken en weer veilig thuis zijn gekomen op de geplande dag. Gelukkig was de verplichte COVID test die we bij aankomst op het vliegveld en voor vertrek moesten doen negatief. Wat betreft COVID was de situatie op dat moment ook vrij gunstig zeiden ze, maar dat lijkt niet zo betrouwbaar, aangezien de inwoners voor een COVID test moeten betalen terwijl ze nauwelijks geld hebben om te eten. In vergelijking met Ebola en malaria zijn ze in het land ook niet zo bang voor COVID.

TOT SLOT....

Namens Pastor Momoh en de mensen in Sierra Leone grote dank aan iedereen die een bijdrage heeft geleverd!! Dat we allen gezegend mogen worden voor het goede werk wat we doen. Met een laatste wens, dat we ze niet vergeten en blijven steunen. En dat gaat goed komen... dit jaar hopen we samen met jullie weer veel te kunnen betekenen door het sturen van schoendozen en hulpgoederen en daarmee vreugde en hoop!

